

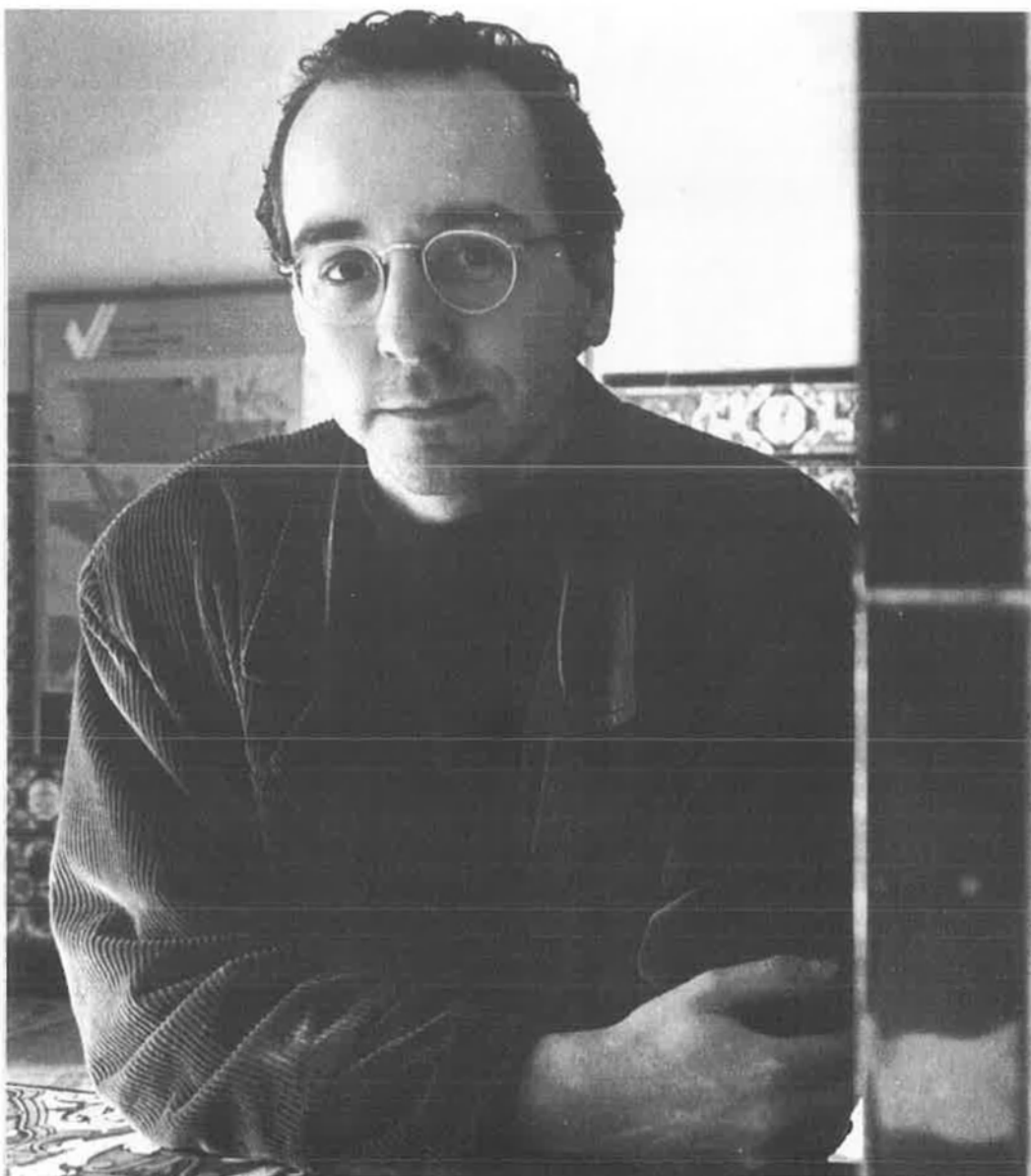
L'hàbit del teatre

Forma part de la nova fornada de directores de teatre. Carles Alfaro (València, 1960) és un professional paradigmàtic de la generació que s'acostuma a anomenar més jove.

Quan es parla al País Valencià de directors de teatre s'acostuma a fer una visió generacional, una mica artificiosa pel que fa a la cronologia, però que no ho és tant si hi considerem altres factors de la trajectòria personal de cadascun; divisió que distribueix aquests directors en dos grups, els *grans* i els *joves*, tot i que, en molts casos, els *joves* i els *grans* directors tenen edats molt pròximes. Un exemple evident: entre Juli Leal i Carles Alfaro —representants ben significatius de tots dos grups— la diferència no arriba als catorze anys: ben poca cosa per a parlar de generacions des d'un punt de vista estrictament estadístic.

CLASSIFICACIÓ

El criteri, doncs, per a procedir a aquesta classificació no depèn tant de l'any del naixement com del moment en què es va començar a fer teatre. Així, per exemple, la major part dels directors avui acreditats s'inicien en el treball escènic a l'acabament de la dècada dels cinquanta (Josep Maria Morera), principis de la dels seixanta (Antonio Díaz Zamora) o ben entrada aquesta (Juli Leal), anys en què el teatre sobreviu, a la ciutat de València, en condicions cada vegada més precàries. Contràriament, el directors-*joves*, realitzen els seus primers muntatges en els setanta, en els anys immediatament anteriors o posteriors a la mort de Franco i fins i tot molts d'ells no han tingut cap contacte amb l'anomenat tea-

El director de teatre treballa ara en un nou i suggerent espectacle que es diu *Hàbitat*.

tre independent, moviment que va caracteritzar el període final de la dictadura i els inicis de la transició a la democràcia. En altres paraules: els primers són anteriors a l'època dels teatres públics, tot i que una part de la seua

carrera la faran —en alguns casos, però no sempre— dins d'aquest marc, mentre que els segons han viscut la seua fase de formació paral·lelament a la consolidació d'aquests teatres, sense els quals, d'altra banda, seria difícil que el

treball d'algun d'ells s'haguera donat mai a conèixer.

Carles Alfaro és, en aquest sentit, un director paradigmàtic de la generació que s'acostuma a anomenar *més jove*. Nascut a València el 1960 —està, doncs, a punt de com-

plir els trenta anys—, i fill de l'escultor Andreu Alfaro, presència i influència (i referència, també) inevitable, no manifestà de menut cap interès especial pel teatre. Com ell mateix confessa, després d'intentar sense massa èxit estudis de peritatge agrícola i de filologia. es ma-

cas, més enllà de la pura anècdota, alguna altra cosa hi degué descobrir Carles Alfaro, perquè es quedà en aquella escola durant quatre anys, no sols aprenent a actuar, sinó dedicant-se, sobretot, a descobrir un món, una professió que aviat esdevindria per a ell totalitzadora.

bre el mètode i tallers de teatre clàssic i també participà, com a actor, a *l'Edipo*, muntatge que es representà durant l'estiu. En acabar, Carles Alfaro tornà a València, i els pocs diners que va estalviar d'aquesta experiència madrilenya, els va invertir en el seu primer muntatge, presentat com a Moma Teatre, nom amb què, a partir d'aquell moment, batejarà totes les iniciatives teatrals que protagonitzà. Fou l'obra d'Ann Jellicoe, *The Knack*, dirigida per Martin Adjemian, i on Carles Alfaro participà d'actor i ajudant de direcció i que es presentà, el 1982, i durant tres setmanes, al teatre El Micalet de València. Dos anys després, va dirigir el seu primer muntatge, *El malalt imaginari*, de Molière, en versió de Juli Leal, i on interpretà també (no massa bé, per cert, perquè sembla que els problemes de direcció no li van deixar suficient per preparar el seu paper) el paper del jove enamorat. *El malalt imaginari*, el procés de muntatge del qual resultà llarg i accidentat, es representà el 1984 a la Sala Escalante, amb poc de públic i crítiques molt negatives. Després d'aquesta experiència tan poc gratificant, Carles Alfaro se'n anà a Londres per fer un curs intensiu de direcció, de sis mesos, a la British Theatre Association. Aquest curs, necessari per a obtenir el carnet professional de director a la Gran Bretanya, acabà amb un examen on Carles Alfaro va obtenir la qualificació més alta. Tot seguit, durant un parell de mesos, com ell mateix diu, "escombra l'escenari" de la Royal Shakespeare a canvi que li permeteren assistir als assajos i conèixer per dins la vida de la companyia. Aquest període conclourà amb una estada a Oslo, on farà l'ajudantia de direcció d'un muntatge d'*El somni d'una nit d'estiu*.

Novament a València,

Carles Alfaro realitzà un parell de muntatges de taller —és a dir, poques representacions, mitjans reduïts, públic minoritari—, participà en una altra ajudantia de direcció i va intervenir, com a actor, en l'espectacle d'Ananda Dansa *Crònica Civil*. El 1987 llogà els locals de Teatre a Banda i començà a desenvolupar les seues propostes teatrals i a donar-les a conèixer amb una certa regularitat: *Cel enllà tot són vinyes*, *Inèrcia* i una segona versió d'*El muntaplats*, de Pinter, amb Joaquín Hinojosa, que es representà durant uns dies a la Sala Moratín, del Centre Dramàtic, el 1989. Aquesta nova fase fou acollida amb un interès creixent, a la vista dels resultats de les seues propostes, i el treball de Carles Alfaro, malgrat els difícils inicis, començà a ser pres en consideració per la crítica.

Problemes econòmics han fet que abandonara recentment l'espai del Teatre a Banda, on havia treballat durant els dos últims anys, i substituir-lo per unes naus industrials, al barri de Sagunt, on desenvolupa actualment el procés de muntatge d'un nou i suggerent espectacle, encara no estrenat, que s'anomena *Hàbitat*. També, per al Centre Dramàtic de la Generalitat Valenciana, prepara la que serà la seua primera producció en un teatre públic: *Un lloc entre els porcs*, d'Athol Fugard. Amb la realització d'aquests projectes, la trajectòria professional de Carles Alfaro ha de rebre, sens dubte, una empena considerable i si, com cal esperar, els resultats estan a l'altura de les expectatives, l'empena esdevindrà confirmació de les possibilitats d'un dels directors sens dubte més interessants de la generació que abans anomenàvem la més jove.

Rodolf Sirera

trícula en l'acadèmia de preparació d'actors que dirigia Antonio Díaz Zamora (escola particular, anterior a la reforma dels estudis del conservatori) únicament perquè hi havia una alumna que li agradava molt. En qualsevol

absolutament apassionant.

Als 21 anys acabats de complir, Carles Alfaro se'n anà a Madrid, a parlar amb José Luis Gómez, que era llavors director del Teatro Español. Gràcies a Gómez, Carles Alfaro féu cursos so-

RAFA GIL

